

Sv. Alfonz Ligvorij.

(K sliki.)

sv. Alfonz Ligvorij je bil že v mladih letih posebno goreč častilec Matere božje. Pozneje je napisal prelepo Marijino knjigo „Slava Marije Device“ ter zložil več Marijinih pesmi, ki jih tudi po Slovenskem radi prepevajo bogoljubni Marijini častilci.

Najlepše je sv. Alfonz častil Marijo s tem, da se je prav skrbno ogibal greha. To nam izpričuje ta-le dogodek. Šolal se je v zavodu, ki so ga oskrbovali skrbni duhovniki. Le-ti so učence večkrat spremili ven iz mesta, da bi se na prostem odpočili in razvedrili s primernimi igrami. Neka dne, ko je bil tudi Alfonz z njimi, se zmenijo, da pojdejo žogo bít. Hitro se preštejejo in potegnejo tudi njega med-se. Alfonz se brani in izgovarja, da ne zna te igre in da ga ne veseli. A zastonj, mora pa mora se vdeležiti igre. Pa je sreča tako hotela, da je dobil prednost v igri ravno Ligvorij, ki je bil menda izmed vseh najmanj vajen takega igranja in se je bil le zato pridružil drugim, da bi jih ne žalil. Enega izmed mladih tovarišev je pa to zelo razjezilo, nekaj ker je zgubil, nekaj pa tudi znabití zato, ker je menil, da jih je hotel Ligvorij poprej le nalagati, češ da ne zna, pa je vendar tako dobro igral. V jezi začne zabavljati, zmerjati, rabiti razne napačne besede. Pobožni deček se ne more več zdržati, v obraz zardi, nazaj dá dobitek in resno reče: „Kaj, za tako malenkost se predrzneš žaliti Boga? Ná, tu imaš . . . ! Bog me varuj takega dobička, ki bi si ga moral kupiti za tako ceno!“ Nato ofide in se umakne na samotni kraj širokega vrta. Resne besede, tako odločno izgovorjene, so vse nekako presunile, zlasti onega, ki je bil kriv. Nekaj časa so gledali za njim, a kmalu se zopet zamislijo v igranje. Alfonza le ni nazaj. Jame jih skrbeti in nemirno ga iščejo po vrtu. Slednjič ga najdejo pod lavo-rovim drevesom v molitvi klečečega pred podobico Matere božje. Ves zatopljen v pobožnost še zapazil

Sv. Alfonz Ligvorij.

ni precěj, ko so prišli in ga obstopili. Ali oni, ki ga je bil razžalil, se ne more več zdržati, na glas zakliče: „Oh, kaj sem storil? Svetnika sem razžalil!“ Za vse je bil ta dogodek jako vzpodbuden in niso ga mogli pozabiti.

Bodi tudi ti tako tankovesten in iz ljubezni do Marije se varuj slehernega greha, posebno še zdaj v Marijinem mesecu — majniku!

Majnikova kraljica.

Mnizkem zvoniku vaške cerkve so odzvonili zvonovi avemarijo. Tužno so doneli čez širna polja in travnike, kakor bi se poslavljali od ljudstva, ki se je odpravljalo k nedeljskemu počitku.

Na polju so že pred solnčnim zahodom prestali z delom. Le v vasi je semtertja kdo še klepal koso ali srp, ki je že dolgo časa rjavel pod streho. Kdo drugi je spet popravljaj voz, plug ali brano. Otroci so se pa lovili okrog hiš in kričali v nastopajoči mrak.

Zaplotnikovi so imeli malo, čedno hišo prav koncu vasi. Nocoj je bilo okrog nje vse tako tiho kot še nikdar. Vedno so sicer kričali otroci v nji ali ob nji, a vendar so sedeli mirno v hiši za mizo.

Bili so sami doma. Dvanajstletni Francek se je nekaj učil, drugi manji so pa sedeli okrog peči in žalostno gledali drug drugega.

Trda noč je že bila, ko potrka nekdo na vrata. Francek gre hitro odpret. Bila je mati.

Vsi otroci skočijo izza peči k nji. Vse križem jo vprašujejo, kdaj pride oče.

A mati je molčala, ni jim mogla odgovoriti.

Razdelila jim je male darove, potem pa žalostno rekla: „Otroci, ateja ne bodete videli kmalu!“

Težko jim je to povedala. Začela je jokati, otroci pa za njo. Potem je manjše spravila spat; Francek, Cilka in Lojzek so pa molili ž njo sv. rožni venec.